

LES ERUGUES NO HO SÓN ETERNAMENT

Un relat de: [Joaquim Torrent](#)

A la ciutat de Barcelona hi vivia una noia anomenada Àngeleta que mai no havia llençat un paper al terra i que no gosava aixecar mai la veu. Sempre deia que sí a tot i l'horroritzava dur la contrària a ningú, encara que pensés que fins i tot podia tenir raó. La cosa ja s'arrossegava de dècades enrera. Els seus pares, l'un mestre, l'altra empleada de la Caixa, eren d'allò més pacífic. Estaven apuntats a una coral, i des que tenia ús de raó la van a puntar a l'esplai parroquial, on, sota el guiatge d'alguns "nois fermes" de veu aflautada es va atipar de cantar cançons cumbaià i de fer col·lectes per a tota mena de desvalguts...

Vet aquí, però, que un dia, sobtadament, els pares van morir de cop en allò que s'anomena "un tràgic accident", en una carretera a l'Empordà amb el paviment malmès i un traçat inadequat i decimonònic. Filla única com era va quedar molt tocada, i tot seguit es refugià en la biblioteca de l'Ateneu Barcelonès, d'on era sòcia, amb l'esperança de poder guanyar les oposicions de mestra -ja que havia estudiat magisteri.

"Casualment" sempre hi ensopegava amb el mateix noi, que, indefectiblement, s'asseia unes cadires més enllà. Tot va començar amb unes mirades furtives, sense dir res. A poc a poc aquestes mirades anaren incrementant-se, fins que un dia, en anar a asseure's, l'Àngeleta va empènyer involuntàriament el noi en qüestió i li caigué una llibreta, la qual ell, sol·lícit, s'apressà a tornar-la-hi. Balbucejà un tímid "gràcies" i va fer un somriure de conill, que immediatament li fou retornat. El noi li va dir el seu nom, i que havia vingut des d'una llunyana vila a preparar-se per a unes oposicions de funcionari...

L'Àngeleta es quedà astorada i li seguí la conversa, de manera tòpica i insubstancial. Van citar-se per al dia següent, en un lloc molt conegut especialitzat a fer rostits. A partir de llavors iniciaren un nuviatge d'allò més convencional. I al cap de sis mesos es van casar. Als nou mesos tingueren bessons, nen i nena. Tant l'un com l'altre van obtenir les seves respectives places, i semblava que tot anava bé; donaven la imatge d'una parella convencional, com tantes altres.

Però, mica en mica, l'Àngeleta començà a notar en el seu home alguns canvis; ja no era el noi amable que havia conegut, no, cada cop el seu posat era més altiu i distant. En el llit ja no hi havia prolegòmens, tot era d'una immediatesa sumament primària, i un cop ell s'havia assadollat es girava d'esquena i començava a roncar. A més, quan venia tard li recriminava que el sopar encara no estava preparat, i pel que feia a fer-se càrrec dels fills deia que per a això ja hi havia la noia boliviana que havien contractat. Molts diumenges anava a caçar amb els seus amics i la deixava sola.

La cosa cada cop més s'anà agreujant; sovint venia amb evidents símptomes d'intoxicació etílica, i, darrerament, amb sospitosos i significatius cabells femenins enganxats a la camisa. L'Àngeleta, sola, aclaparada per la feina i els nens, cada cop es mostrava més trista, desorientada i ullerosa... Un dia, però, després d'haver endreçat la cuina, s'assegué al tamboret i començà a rumiar, va recapitular i, com si se li encengués una llumeta, va comprendre que allò no podia continuar i que havia de fer alguna cosa. Tot i això no passà d'aquí, atenallada com estava per totes bandes va ser incapaç d'articular cap resposta pràctica, atès que la seva "educació" en la passivitat i la resignació li ho impedièn.

Malgrat tot, un dia, fent un esforç sobrehumà, l'Àngeleta s'encarà al seu marit i li plantejà que volia el divorci. Només sentir aquest mot la va agafar pel coll i els cabells i l'amenaçà, tot encastant-la a la paret, dient-li que com se li ocorregués separar-se d'ell no responia de què podia passar. Des de llavors no va dir res més, el seu esguard es va anar fent inexpressiu i inabastable, centrat en un indeterminat punt llunyà. Mentre, el marit cada cop s'engreixava més i criava una ostensible papada.

Semblava que tot anava bé; ho semblava... Però una nit rebé un trasbalçadora trucada assabentant-la que el seu marit s'havia estibat amb la moto, juntament amb una dona desconeguda, a la carretera de la Rabassada. La moto havia cremat completament a causa de l'impacte amb força violència combinat amb que el diposit de benzina havia estat omplert moments abans.

Ningú no va sospitar res, però l'Àngeleta sabia qui havia tallat adequadament els cables dels frens de la moto... Només va portar dol el dia de l'enterrament; a partir de llavors el somriure tornà a la seva cara i la felicitat als seus ulls. Per primer cop a la vida se sentí lliure i amb capacitat de decidir per ella mateixa, i lliure per fer lliures els seus fills en un nou i esperançador futur. Ja mai més no va obeir ningú.

Joaquim Torrent